

més concorregudes de Cervera, amb un tracte molt acurat de la seva esposa, Montserrat Pons, de la veïna localitat d'Hostafrancs, que ha estat l'ànima de la botiga durant 49 anys.

Com que els forners feien principalment horari de nit, no podia fer activitat social, i l'única distracció del Sebastià era passar unes hores a la vinya.

Com hem dit abans, quan l'Alzina va tancar, ell era l'encarregat de fer, per la festa de sant Magí, les coques per l'esmorzar del dia 19 d'agost.

...

ELEGIA TARDORAL PENDENT

Joan Naboa Armengol

Fa molta por que tant de jovent no vulgui sentir ni parlar de la guerra, perquè és ben cert que el poble que ignora la seva

història està condemnat a repetir-la... ja que ni poble ni individu no escarmenten si no tenen coneixença de la mateixa. També sento pena, molta, quan penso en els dos cerverins *devots i col·laboradors* de Sant Magí que en el llarg dels anys ningú recorda.

Josep Civit Llovet.- Fill de Cervera. Naixença: 20-V-1880. Mort: 19-VIII-1936. Farmacèutic i banca (*Banca Civit*). Els elements constituents: tres fills petits i la mare de l'esposa que un any abans morí. Perfecte cavaller cristià. Al començament de la crema de les esglésies de Cervera, un milicià li va portar unes quantes Hòsties que va retirar de l'església de la Companyia -Sant Ignasi- (avui Auditori Municipal). Mai va voler desvetllar el nom del milicià. Era Membre practicant de l'església, de comunió diària. Discutidor en tota tesis, si la trobava mediocre o indefinida.

Josep Lloses Trullols.- Cerverí exemplar. Interventor de “la Caixa”. Cap de família: mare, esposa i tres fills. Un noi i

dos noietes petitones. Fou mort per “acollir” un missioner claretià. No fou oïble la súplica: Mateu-me a mi si voleu. Però deixeu aquest pare de família. La seva exemplaritat cívica i humana fou paral·lela a unes fonts principals: l’espiritualitat, la fe i la família. Aquests dos cerverins, els únics que es personaren a l’ex-universitat en acció d’acollir, sí que són els personatges més notables de la ciutat del segle XX.

A partir de la postguerra, en la reanimació de la festa, cap Pregoner n’ha fet referència.

Tenim pendent una “Elegia tardoral”. Un prec que elevo a la Paeria.

La meua amistat personal justifica el relat transcrit.